

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **H. T. H.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 1. 2019, č. j. 51 A 21/2018 - 61,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2018, č. j. 102073-3/2018-OPL, žalovaný zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 7. 12. 2017, č. j. 3757/2017-HANOI-48/a (dále též „správní orgán I. stupně“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty a zastaveno řízení o této žádosti podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který v záhlaví uvedeném rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je dostupný na <http://www.nssoud.cz> a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost a podáním ze dne 21. 2. 2019 navrhl, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Vyjádřil přesvědčení, že právní důsledky napadeného rozsudku by pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, respektive žalobci, přičemž jeho přiznání není současně v rozporu s veřejným zájmem. Pokud by totiž měl správní orgán I. stupně postupovat v souladu s napadeným rozsudkem a upustit od povinnosti osobního podání žádosti o pobytový titul, vedl by takový postup k nerovnému zacházení se žadateli. V obdobných věcech bylo podáno proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně týkajících se zamítnutí žádostí o upuštění od osobní přítomnosti žadatelů při podání žádostí o pobytový titul 458 rozkladů, z toho přes 200 případů tvoří žádosti o zaměstnaneckou kartu. S takto podanými žádostmi by probíhalo správní řízení o povolení k pobytu bez rozdílu oproti žadatelům, kteří si řádně předem sjednali termín k osobnímu podání žádosti, jak předpokládá § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 169f téhož zákona. Pokud by pak Nejvyšší

správní soud odmítl právní názor vyslovený napadeným rozsudkem, nastala by situace, kdy by již běžela řada správních řízení postupem, kterým tato řízení vůbec proběhnout neměla, přičemž by daný stav nebylo možné dodatečně zvrátit. Uvedené platí zejména pro případy, kdy by daná řízení již byla ukončena vydáním povolení k pobytu. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na nebezpečí existence dvou odlišných správních rozhodnutí. Ze zmíněných důvodů považuje stěžovatel svou žádost za plně souladnou s veřejným zájmem, a to konkrétně na kontrolované migraci a rovném přístupu k žadatelům o povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu shora řečeného.

[4] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] V podstatě totožnou věcí se Nejvyšší správní soud zabýval již v řízeních sp. zn. 3 Azs 23/2019, sp. zn. 8 Azs 47/2019 a sp. zn. 7 Azs 55/2019, kde usneseními ze dne 20. 3. 2019, č. j. 3 Azs 23/2019 - 55, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 8 Azs 47/2019 - 55, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 7 Azs 55/2019 - 35, kasačním stížnostem téhož stěžovatele nepřiznal odkladný účinek. S argumentací uvedenou v citovaných usneseních se právě rozhodující senát ztotožňuje, a proto ji přebírá i v tomto usnesení.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že má-li být zdejší soudem přiznán kasační stížnosti odkladný účinek, je třeba, aby vedle podmínky formální, tj. samotného uplatnění návrhu na jeho přiznání, byly současně splněny též tři předpoklady materiální: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Požadavek naplnění zmíněných podmínek potvrdil ve svém usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který dále zdůraznil, že § 73 odst. 2 s. ř. s. nelze vykládat mechanicky v tom smyslu, že by pro posuzování, zda odkladný účinek přiznat, anebo nikoli, bylo dostačující poměřovat *pouze a jen* vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újmy jiných osob. Takovým postupem by totiž byla podle rozšířeného senátu popřena výjimečnost daného institutu, když přiznání odkladného účinku nemá být v řízení před správními soudy pravidlem, což zákonodárce vyjádřil zcela zřetelně tím, že kasační stížnost odkladný účinek sama o sobě nemá (srov. § 107 s. ř. s.). Rozšířený senát konkrétně vyslovil, že „*újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno*“ (zvýraznění provedeno NSS).

[9] V projednávaném případě spatřuje stěžovatel hrozící újmu v nutnosti podřídit se právnímu názoru vyslovenému krajským soudem, tj. upustit od povinnosti osobního podání pobytové žádosti ve smyslu § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 169f téhož zákona, a to nejen u nynějšího žalobce, ale též v obdobných případech, jichž by mělo být podle slov stěžovatele přes 458. Takovýto postup by nadto podle jeho názoru zakládal nerovnost vůči těm žadatelům o pobytový titul, kteří si termín podání žádosti řádně sjednali, přičemž v případě, že by zdejší soud následně kasační stížnosti stěžovatele vyhověl, nebylo by již možné nesprávně zahájená řízení zvrátit.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud ve stěžovateli nastíněných důsledcích neshledává naplnění požadavku jemu hrozící významné újmy ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení a navazujících judikatorních závěrů. Je tomu tak již proto, že napadené rozhodnutí nepředstavuje výsledek věcného posouzení pobytové žádosti žalobce, když k zastavení řízení o dané žádosti došlo z důvodu nenaplnění zákonného požadavku na sjednání termínu pro osobní podání žádosti ve smyslu § 169f zákona o pobytu cizinců. Jinými slovy, nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nedojde bez dalšího k nabytí pobytového titulu žalobcem, respektive cizinci v jemu obdobném postavení, což konečně stěžovatel ani netvrdí, ale v souladu s jeho vyjádřením pouze k nezbytnosti vést s těmito žadateli řízení o jejich pobytové žádosti, jež následně, v tom kterém případě může, avšak nemusí vést k udělení pobytového oprávnění.

[11] Z uvedeného závěru současně jednoznačně vyplývá nepřiléhavost stěžovatelova argumentu ohledně jím deklarované ochrany veřejného zájmu na kontrolované migraci, když výsledek věcného posouzení pobytových žádostí není povinností, která správním orgánům vyplývá z napadeného rozsudku, nijak předurčen. Sama okolnost *dočasně* navýšení množství žádostí, o nichž budou muset správní orgány vést, respektive provést řízení, když tato byla zapříčiněna přechodem ze systému Visapoint na nový objednávací systém („*toliko*“) v období listopadu 2017, potom nemůže bez dalšího naplnit požadavek nikoli bagatelní, respektive významné újmy jako předpokladu pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 99/2014 - 58).

[12] Na uvedeném nic nemění ani stěžovatelem dovolávaná hrozba nerovného zacházení mezi žadateli, kteří si termín osobního podání pobytové žádosti řádně sjednali, a těmi, kterým se cesta k věcnému posouzení jejich pobytové žádosti otevřela v důsledku právního názoru vysloveného krajským soudem. Při chybějící jistotě jejich kladného vyřízení totiž není pouhé riziko, že dojde k (pro)vedení řízení o pobytových žádostech tam, kde v případě následného zvrácení závěrů krajského soudu rozsudkem soudu zdejšího vlastně řízení být vedena neměla, způsobilé jakkoli zapříčinit dotčení práv těch žadatelů, kteří si termín pro osobní podání pobytové žádosti řádně sjednali. Naopak přiznání odkladného účinku pouze pro tento důvod by v případě následného potvrzení závěrů krajského soudu znamenalo, že žalobci bylo nedůvodně pozdrženo řádné projednání jeho pobytové žádosti, a to za situace, kdy výsledek daných řízení tímto není, jak opakovaně konstatováno výše, jakkoli předjímán.

[13] Skutečnost, že riziko provedení správního řízení tam, kde podle pozdějších zjištění vedeno být nemělo, nemůže být dostatečným důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, dokládá i závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z usnesení č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, podle něhož dokonce ani „*hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže [...] pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku*“. *A maiori ad minus* tedy nemůže dostatečnou újmu zakládat hrozba *toliko* „*nedůvodně*“ vedeného správního řízení. Citovaný závěr rozšířeného senátu zdejšího soudu zároveň explicitně reaguje i na druhý z argumentů stěžovatele, totiž právě na nebezpečí existence dvou odlišných správních rozhodnutí v případě, kdy by Nejvyšší správní soud jím podané kasační stížnosti vyhověl v okamžiku, kdy by již bylo o pobytové žádosti žalobce, respektive žádostech žadatelů v obdobném postavení, rozhodnuto.

[14] Nejvyšší správní soud proto ze shora uvedených důvodů neshledal, že by výkon kasační stížnosti napadeného rozsudku krajského soudu mohl pro stěžovatele znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tím spíše při zohlednění zdejšími soudem opakovaně vysloveného závěru, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané správním orgánem je s ohledem na jeho postavení v systému veřejné správy vyhrazeno zpravidla *ojedinelým případům*, mezi které judikatura zařadila např. vrácení řidičského oprávnění duševně

choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod. (srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 6 Ads 228/2015 - 36, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49). Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[15] Soud závěrem dodává, že z rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu